

ся з ними як із частинами мови. Вони так і звуться у граматиці: **частини мови**.

Таких частин мови, таких різних слів по тому, що вони визначають, у українській мові дев'ять. Ось вони:

1. Слово, що подає назву, ім'я предмету, особи, звірини або речі, яку ми бачимо або тільки являємо собі — це **іменник**, н. пр.:

стіл, Василь, кінь, честь . . .

2. Слово, що подає прикмету предмету, особи, звірини, речі, що її бачимо або тільки являємо собі, каже, який хто, яке що — це **прикметник**, н. пр.:

білий (стіл), добрий (Василь), високий (кінь), гнучка (честь) . . .

3. Слово, що його можна покласти за іменник, замість іменика, себто, замість предмету, особи, речі, й т. д. — це **займенник**, н. пр.:

він (замість: стіл, Василь), ти (як ми до особи, що й на ім'я Василь, балакаємо) і т. д.

4. Слово, що подає число предметів, осіб, речей і т. д. — це **числівник**, н. пр.:

пять (столів), дев'ять (волів), дев'ятеро (дітей), другий (рік — як числити, скільки пройшло) . . .

Ці чотири частини мови звуться до купи ще й **іменами** — бо ж вони подають імена, назви предметів, називають по іменю їх прикмети, стоять замість справжньої назви та подають число названих предметів.

5. Слово, яке каже, що хто діє, робить або що з ким обить ся, дієть ся, — називається **дієслово**, н. пр.:

(я) гуляю, (він) стоїть, (ми) ходимо, (вони) сплять . . .

Коротче дієслово зветься просто **слово**.

6. Слово, яке стоїть при якомунебудь імені (при іменнику, прикметнику і т. д.) — називається **пріименник**, н. пр.:

коло ставу (став — іменник, „коло“ стоїть при іменнику), один за другим (другий — це імення числове, числівник, „за“ стоїть при іменю) і т. д.